

ANNE METTE

HANCOCK

KASVOJENKERÄÄJÄ

BAZAR

ANNE METTE HANCOCK

KASVOJENKERÄÄJÄ

SUOMENTANUT SALLA KORPELA

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Salla Korpela
Tanskankielinen alkuteos *Mercedes-snittet*
© 2018 Anne Mette Hancock
First published by Lindhardt og Ringhof, Denmark
Published by arrangement with Nordin Agency ApS, Denmark

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-376-347-0
Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Vegalle ja Castorille.
Teidät oli kirjoitettu tähtiin.

1

Mies liikkui nopeasti, pujahti paljaiden puiden ja pensaiden ohi. Helmikuinen tuuli tuntui tuivertavan joka suunnalta samaan aikaan, kuin tuhannet pienet neulat olisivat pistelleet hänen poskiaan. Hän kiristi hupunnauhoja ja katseli ympärilleen.

Kastelletissa ei tänään näkynyt lenkkeilijöitä eikä koiranulkoiluttajia. Lämpötila oli jo monen päivän ajan keikkunut jäätympisteeseen molemmin puolin kuin ongenkoho, ja navakan tuulen takia tuntui kuin elettäisiin vuosisadan ankarinta jäätalvea. Kööpenhamina näytti autiolta kylmässä säässä. Se oli kuin aavekaupunki.

Mies pysähtyi ja kuunteli.

... Ei mitään.

Ei sireenejä halkomassa kaupungin tasaista huminaa. Ei sinisiä valoja vilkkumassa hämärässä.

Hän nousi linnoituksen laelle ja katseli kohti Mærskin pääkonttorin sisäänkäyntiä ja Toldbodenin pysäköintialuetta. Hän kurtisti kulmiaan huomattessaan, että parkkipaikka oli tyhjä, ja katsoi kelloaan.

Missä helvetissä he ovat?

Mies kaivoi takkinsa povitaskun askista savukkeen ja kyykistyi tykin kupeeseen. Hän yritti napsauttaa tulta sytyttimestä, mutta hänen kätensä kellersivät kylmästä ja tuntuivat puutuoneilta. Hän venytti ja taivutteli sormiaan saadakseen veren

kiertämään ja huomasi veritahrان. Pieni puolikuun muotoon jähmettynyt mustanvioletti massa etusormen kynnenkärjen alla.

Hän yritti laiskasti raaputtaa jähmettynyttä tahmaa pois, antoi sitten periksi ja sai viimein syyttimen leimahtamaan. Heti kun hän oli saanut savukkeensa syytymään, hän työnsi kädet taskuihinsa ja puristi savuketta lujasti huultensa välissä samalla kun käveli edestakaisin muurilla ja tähyili kärsimättömästi parkkipaikkaa.

Tulkaa jo, saatana!

Hän ei pitänyt hiljaisuudesta. Odotus teki hänet levottomaksi ja sai hänen palleansa kihelmöimään. Parempi tehdä koko ajan jotain, pysyä liikkeessä. Hiljaisuus antoi aikaa ajatella, ja silloin hän vaelsi mielessään sankkaan savuun, jossa hänen piti hapuilla kuolleiden, silvottujen ruumiiden poikki. Silloin hän tunsu taas veren vuotavan silmistään poskille – ja hiljaisuuden. Räjähdystä seuranneen hiljaisuuden, jossa ne, jotka pystyivät, ryömivät ulos tomupilvestä ja kerääntyivät raunioituneen rakennuksen eteen.

Kivettyneinä. Šokissa.

Kunpa hän pääsisi näistä kuvista eroon. Päästäisi niistä irti kuin heliumilmapalloista ja katselisi kuinka ne kieppuvat ylöspäin, tanssivat taivaalla, kaikkoavat näkymättömiin.

Mies katsoi taas Toldbodenin suuntaan. Hän huomasi hopeanharmaan Audin lipuvan rakennuksen eteen ja pysähtyvän siihen. Moottori oli yhä käynnissä ja tuprutti kuumaa, höyryävää pakokaasua kylmään ilmaan. Yksi pitkien valojen väläys kertoi hänelle, että reitti oli selvä.

Vihdoinkin!

Hän lähti kävelemään kohti autoa, mutta puolivälissä matkalla linnoitukselta alas hän huomasi jotain, mikä sai hänet hidastamaan vauhtiaan. Hän siristi silmiään ja tähysti Kastelletia ympäröivän vallihaudan ylittävälle sillalle.

Sitten hän pysähtyi.

Keskellä siltaa seiso i hahmo, joka tuskin erottui hämärästä. Huppupäinen ihminen oranssi reppu selässä.

Hahmon merkillinen kumara asento oli saanut hänet hidastamaan vauhtiaan. Mutta se, mikä sai hänet pysähtymään paikalleen, oli lapsi, josta hahmo piteli kiinni.

Poika, jonka mies arvioi 8–9-vuotiaaksi, roikkui velttona sillan kaiteelta, ja reppuselkäinen piti kiinni pojan toppatakin olkapäästä. Hahmo sanoi jotain, mutta tuuli vaimensi sanat niin, ettei hän saanut niistä selvää.

Hän käänsi katseensa kohti autoa ja näki uuden valomerkin, joka vaati häntä toimimaan. Hänen oli nyt pidettävä kiirettä, mutta...

Hän katsoi taas sillalle. Ja silloin kädet irrottivat otteensa pojasta.

2

Klinikka sijaitsi muratin peittämässä piharakennuksessa, joka kurottui uteliaasti kohti Fredrik VIII:n palatsin muuria. Odotushuoneen ikkunasta Heloise Kaldan näki marmorkirkon kupolin huurteisen huipun ja linna-aukion vartijat, jotka kävelivät edestakaisin Amalienborgin edessä kuin unissakävelijät käännettävässä lasipallossa. Hän tarttui muotilehteen ja selasi sitä samalla kun hänen jalkansa nyki hermostuneesti. Adrenaliini kihelmöi hänen hermoissaan ja hän vilkuili poissaolevana muotireportaaseja ja ihonhoitosarjojen mainoksia. Pintakiiltoa ja ihannoituja anorektisia teinejä pastellinsävyisessä paketissa.

Kuka helvetti oikeasti lukee tällaista paskaa?

Hän heitti lehden pois ja katsoi ympärilleen odotushuoneessa.

Tila näytti siltä kuin se olisi repäisty kalifornialaisen sisustuslehden keskiaukeamalta. Se oli sisustettu valkoisen ja konjakin sävyillä, joita värittivät vain suunnattoman suuriin ruukkuihin istutetut mehikasvit. Seinillä riippui kaikenkokoisia ja -muotoisia julisteita ja litografioita niin tiheässä, että asfaltinväriset seinät tuskin erottuivat niiden takaa. Lattia oli peitetty kermanvärisellä paimentolaismatolla, joka ikään kuin viimeisteli tyylikkäästi kokonaisuuden. Vaikutelma oli niin upea, että potilailta miltei unohtui, miksi olivat siellä.

Mutta ei sittenkään...

Odotushuoneessa istui kaksi muuta potilasta. Iäkäs, luiseva mies sekä nuori tyttö, jolla oli maidonvalkoinen iho ja suuret hopeanharmaat silmät. Heloise arvioi tytön korkeintaan 18-vuotiaaksi ja toivoi, että tällä oli klinikalle jotain muuta asiaa kuin hänen omansa.

Pitkä, vaaleatukkainen mies valkoisissa kangashousuissa ja mintunvihreässä teepaidassa työnsi päänsä odotussaliin, ja tyttö vastapäästä Heloisea oikaisi heti asentoaan tuolissa. Hän imaisi nenäänsä kapeammaksi, kostutti huuliaan ja koetti saada ne näyttämään täyteläisemmiltä suipistamalla puoliavoimen suunsa vähän törrolleen. Hän näytti siltä kuin olisi haistanut pahaa hajua huoneessa.

Selfie-naama, Heloise tuumi. Yksi aikamme omituisimmista keksinnöistä.

Oviaukossa seisova mies heilautti hiussuortuvan silmiltään ja nyökkäsi Heloiselle.

”Heloise?”

Heloise nousi.

Tämä piti nyt vain hoitaa.

Lääkäri viittasi hänet kädellään peremmälle tutkimushuoneeseen. Hän luki potilastietoja tietokoneen näytöltä ja katsoi sitten Heloisea.

”No niin, Heloise... Sinäkö olet siis raskaana?”

Lääkäri lausui hänen etunimensä väärin. Kova H-kirjain sai nimen kuulostamaan kovalta, kuin sen lausuminen olisi voimaponnistus. Heloise oli korjannut nimensä lausunnan jokaisella lääkärikäynnillä neljän viime vuoden aikana. Tällä kertaa hän ei tehnyt sitä. Sen sijaan hän sanoi: ”Niin, siltä näyttää.”

”Oletko ollut raskaana ennen?”

Heloise pudisti päätään ja näytti miehelle testin, joka hänellä oli laukussa. Keskellä tikkua muovisen ruudun takana oli

kaksi punaista viivaa. Toinen näkyi selvästi, toinen näytti vesivärillä maalatulta ja erottui heikosti kuin alkava sateenkaari, jonka näkee parhaiten, kun ei katso sitä suoraan.

Lääkäri katsoi testiä ja nyökkäsi.

”Positiiviseltahan tuo näyttää. Ja olenko ymmärtänyt oikein, että tämä ei oikein sovi sinulle?”

”Ei kuulunut suunnitelmaan.”

Lääkäri nyökkäsi ja istuutui tuolille valkolakatun kirjoituspöydän taakse. ”Niinhän siinä voi käydä.”

Heloise istui pöydän toisella puolella ja laski laukkunsa vanhalle parketille. Lattia samoin kuin koko muu rakennus oli kummallisesti notkolla ja säröillä kuin vanha keittokulho ja sai tuolin hänen allaan keikkumaan.

Lääkäri hymyili lämpimästi korostaakseen, että Heloise voisi puhua luottamuksellisesti. Hänen poskillaan oli kaksi hymykuoppaa, jotka muistuttivat sormenjalkia märässä savessa, ja hän katsoi Heloista kainostelematta sinisillä silmillään. Heloisella oli kestänyt muutama vuosi tajuta, että lääkärin magneettinen säteily ja suora katse eivät olleet tarkoitettuja vain hänelle. Lääkäri ei flirttaillut, tämä oli vain vilpittömästi kiinnostunut hänen terveydestään. Lisäksi sinivihreät silmät loistivat kilvan vasemmassa nimettömässä olevan kiillotetun valkokultaisen vihkisormuksen kanssa.

”Aamulla puhelimesta antamiesi tietojen mukaan olet suunnilleen viidennellä viikolla, pitääkö paikkansa?”

Helose laski katseensa ja nyökkäsi. Se oli ainakin hänen netistä löytämänsä raskaussivuston laskelman mukainen arvio.

”Hyvä niin”, lääkäri sanoi. ”Lääkkeellisen raskaudenkeskeytyksen voi nimittäin tehdä vain seitsemän ensimmäisen raskausviikon aikana. Kahdeksannen ja kahdennentoista viikon välillä ainut mahdollisuus on kliininen raskaudenkeskeytys.”

Heloise nosti katseensa. ”Eli sairaalassa?”

”Niin. Se on nopea toimenpide, mutta on kuitenkin aina parempi välttää anestesiaa. Joten nyt saat sen sijaan tämän...”

Hän ojensi Heloiselle yhden pillerin pakkauksesta, jonka päällä luki vihreillä kirjaimilla Mifegyne.

”Otat sen, kun olemme vahvistaneet kuinka pitkällä raskaus on, ja sitten se päättää tehokkaasti raskauden.”

Lääkäri tuntui tietävän, mitä oli tekemässä, kääntyi puoli kierrosta tuolissaan ja kirjoitti pari riviä tietokoneelle.

”Kirjoitan sinulle myös reseptin kahteen 50 milligramman Dicloniin, joka on lihasrelaksanttivalmiste, sekä lääkkeeseen nimeltä Cytotec.”

Miehen puhuessa Heloisen sydän alkoi hakata oudossa epä-säännöllisessä tahdissa.

Se päättää tehokkaasti raskauden...

Mitä helvettiä hän oli tekemässä? Miten hän oli päätenyt tänne? ”Siihen ei pitäisi mennä kuin muutama tunti, ja se on yleensä aika epädraamaattista”, lääkäri jatkoi. ”Mutta on parasta, että otat päivän vapaaksi ja olet jonkun seurassa, kun tämä on meneillään. En muista: onko sinulla poikaystävä, joka voi huolehtia sinusta?”

Heloise pudisti päätään. ”Kyllä ja ei. Se on... vähän mutkikasta.”

Lääkäri puristi huulensa yhteen ja nyökkäsi ymmärtävästi. ”Niinhän se yleensä on. Useimmille tilanne on hankala.”

Heloise katsoi pilleriä kädessään ja ajatteli Martinia.

Hän tiesi miehen innostuvan ajatuksesta, että tulisi lapsi. Hän ilahtuisi ja alkaisi odottaa suuria, ja se pakottaisi heidän suhteensa seuraavaan vaiheeseen: Martin vaatisi heitä ottamaan suhteessaan Neil Armstrongin avaruuskävelyn mittasuhteita vastaavan askeleen eteenpäin, kun taas Heloise haluaisi ottaa kolme askelta taaksepäin.

Heloisesta oli parempi pitää asiat sellaisina kuin ne olivat. Tai pikemminkin: kuten ne olivat olleet. Heidän suhteensa oli kiva

ja mukava ja – ennen kaikkea – yhä jokseenkin vailla sitoumuksia. Mutta nyt tuntui kuin siitä olisi yhdessä yössä tullut tikittävä pommi. Lähtölaskenta oli alkanut testin kahdesta viivasta ja Heloise näki sielunsa silmillä punaiset digitaaliset numerot, jotka tuntuivat laskevan aikaa tuomiopäivään. Hän tiesi, että koko paska räjähtäisi, katkaisipa hän punaisen tai sinisen johdon.

Parempi hoitaa homma saman tien.

Lääkäri katsoi Heloisea tarkasti kuin yrittäisi tulkita hänen lukkiutunutta kehonkieltään.

”Jos epäröit, voit toki odottaa...”

”En epäröi.”

”Selvä, no katsotaanko sitten, kuinka pitkällä olet?” Lääkäri viittasi kohti tutkimuspöytää ja laittoi silmilleen teräksenväriset asetaattisankaiset lasit.

Lasit näyttivät merkillisen pieniltä hänen neliskulmaisilla kasvoillaan.

”Tuollainen kotitesti saattaa erehtyä, ja meidän on oltava täysin varmoja, että olet kahdeksan viikon rajan paremmalla puolella.”

Heloise veti syvään henkeä ja kiskoi nahkatakkin harteiltaan.

Huoneen hiljaisuuden rikkoi vain sekuntiviisarin tikitys tutkimuspöydän yllä ja lääkärin rauhallinen hengitys.

Heloise itse pidätti henkeään.

Hän makasi paikallaan kasvot pois päin monitorista ja skannerin kuvista. Hän pelkäsi, ettei saisi kuvia ikinä pois verkkokalvoiltaan, jos näkisi niistä vilauksenkaan. Koko viikon hän oli yrittänyt olla kuvittelematta, mitä hänen sisällään oli, mutta oli öisin nukkunut levottomasti, vääntelehtinyt hikisissä lakanoissa ja nähnyt unissaan pieniä käsiä ja jalkoja. Sormia ja varpaita. Niskan täynnä ruskeita kiharoita.

Mutta ei kasvoja.

Joka kerta kaulan päässä oli ollut vain hahmoton ympyrä. Kovera pinta vailla muotoja ja värejä, kuin lapsi, jolla oli kasvojen tilalla ruokalautanen.

Mitä se tarkoitti?

Että hän ei halunnut viedä Martinin geenejä eteenpäin? Että hän oli kauhuissaan ajatuksesta, että välittäisi omia geenejään seuraavalle sukupolvelle?

Hän ei voinut olla pohtimatta, oliko olemassa perinnöllistä pahaa. Voisiko vereen kätkeytyä jokin mädännäisyys, ikään kuin nukkuva solu, joka voisi hypätä sukupolven tai kahden yli. Sellaiseen kokeiluun hän ei missään tapauksessa halunnut antaa kehoaan.

”No niin, Heloise”, lääkäri sanoi. ”Hyvältä näyttää. Katsohan tätä...”

Heloise nosti vastentahtoisesti katseensa.

”Tässä on rakkosi ja vatsalaukkusi.” Lääkäri osoitti näyttöä edessään ja siinä vellovaa epämääraistä mustavalkoista massaa. ”Ja tuossa. Tuo on kohtusi, näetkö?”

Heloise kallisti päätään ja tuijotti tyhjin silmin ruudulla näkyvää hyhmää. Se olisi voinut olla ultraäänikuva mistä tahansa, ihmisen aivoista, lehmän vatsasta... Jupiterista! Hän ei olisi pystynyt erottamaan niitä toisistaan.

Lääkäri piirsi sormellaan ruudulle ympyrän pienen maa-pähkinän muotoisen möykyn ympärille. ”Tuolla. Näetkö? Näyttää siltä, että arviosi viidestä viikosta osuu oikeaan – plus miinus muutama päivä.”

Heloise nyökkäsi ja käänsi katseensa.

”Oletko kunnossa?” lääkäri kysyi ja sammutti näytön. ”Onko asia nyt selvä?”

”Kyllä.” Heloise nousi kyynärpäidensä varaan. ”Minulla on toinenkin asia, josta haluaisin kysyä. Minulla on ollut jo jonkin aikaa kehossani epämiellyttävä kihelmöivä tunne.”

Lääkäri veti lateksihanskat käsistään niin että talkkia pölähti ilmaan ja nyökkäsi rohkaistakseen Heloisea jatkamaan. ”Kerro lisää.”

”En oikein osaa selittää. Jokin vain tuntuu... olevan pielessä. Kummallinen sumeus, kuin tarpoisin juustomassassa, ja ajatukset vain vellovat päässäni. Mielestäni tätä on kestänyt jo kauan. Monta kuukautta. Paljon kauemmin kuin tätä juttua.” Hän nyökkäsi kohti vatsaansa.

Lääkäri nosti lasit nenältään pinsettioitteella, puhdisti linssit teepaitansa helmalla ja katsoi Heloisea tutkivasti.

”Puhuit kihelmöivästä tunteesta, tarkoitatko jonkinlaista levottomuutta?”

”Kyllä.”

”Painon tunnetta rinnassa? Sydämentykytystä?”

Heloise nyökkäsi.

”Mitä nyt teet päivätyökseksi, Heloise?” Sama korahtava H-äänne edelleen. ”Olet toimittaja, eikö niin?”

”Kyllä.”

”Sinulla on siis kiireinen työ?”

”Njaa, kyllä kai.”

”Vietkö töitä kotiin?”

Heloise kohautti olkiaan. ”Eivätkö kaikki vie?”

Mies risti kätensä puuskaan, puri alahuultaan ja katsoi naista edessään.

”Kuulostaa siltä, että saatat olla hieman stressaantunut. Onko sinulla ollut viime aikoina erityisen kuormittavaa?”

Heloise tunsu kihelmöinnin ohimoillaan samalla kun muistot kuplivat esiin hänen mielessään kuin metaanikaasu suosta: kädet, jotka kuristivat hänen kaulaansa. Lapset, joiden silmät olivat kiinni. Kaiverrus hänen isänsä hautakivessä...

Muistoja, jotka olivat kylmettäneet Heloisen sydämen sinertävän mustaksi.

Oliko hänellä ollut kuormittavia aikoja?

”Niin voisi kyllä sanoa”, hän totesi ja nousi istumaan.

”Oireesi kuulostavat stressiperäisiltä”, lääkäri sanoi ja risti käsivartensa puuskaan. ”Haluan kuitenkin tutkia aineenvaihduntasi, joten eiköhän oteta pari verikoetta ihan varmuuden vuoksi...”

Kaksi nopeaa kopausta ovelle keskeytti heidän keskustelunsa. Ikääntyvä vastaanottovirkailija työnsi vastausta odottamatta vahvasti maalatut kasvonsa oviaukkoon.

”Anteeksi kun häiritsen, Jens, mutta sinulle on puhelu.” Nainen osoitti puhelinta valaistulla sohvapöydällä huoneen toisessa päässä. ”Koulusta soitetaan. Asia on kuulemma tärkeä.”

Lääkäri kurtisti kulmiaan ja hänen nenälleen ilmestyi vaaka-suora ryppy.

Hän kääntyi Heloisen puoleen ja hymyili vähän ujosti. ”Anteeksi. Haittaako, jos minä...”

Heloise huitaisi kädellään. ”Ei tietenkään.” Lääkäri sulki huonetta jakavan maitolasisen liukuoven ja Heloise kuuli hänen kävelevän kiireisin askelin puhelimen luo. Hän katsoi pilleriä, jota piteli yhä kädessään. Se oli kostunut hiestä ja tahmaantunut hänen kämmeneensä niin, että kämmenen elämänviivaan oli imeytynyt valkoista jauhetta. Hän laski pillerin pieneen teräskulhoon ja kuunteli puolella korvalla, kun lääkäri vastasi puhe- luun liukuoven takana.

”Haloo? Kyllä, minä olen. Kyllä, hänen pitäisi olla... Mitä kello on? No siinä tapauksessa hän on lähtenyt 20 minuuttia sitten ja on matkalla portaita alas. Hän voi hyvinkin myöhästyä siitä... mutta ehkä hän on mennyt suoraan leikkikentälle ilta-päiväkerhon Patrickin kanssa, heidän piti tietääkseni olla tänään yhdessä. Tarkistittekö sieltä?”

Heloise nousi seisomaan ja puki housut ja nahkatakkin. ”Ei ole”, lääkäri jatkoi. ”Ei, häntä ei ole haettu. Ainakin olen melko

varma siitä, koska vaimoni on määrä hakea hänet tänään, ja hän on yhä töissä ja... niin, mutta en voi... selvä. Aivan, hyvä on. Tulen sinne heti!”

Heloise kuuli hänen päättävän puhelun ja näppäilevän toisen numeron.

”Hei, isä tässä. Missä olet? Soita, kun kuulet viestini, okei?”

Ja sitten toinen puhelu.

”Minä tässä. Oletko hakenut Lukaksen...? Iltapäiväkerhosta soitettiin juuri, häntä ei ole näkynyt koulun jälkeen!”

Heloise kuuli miten miehen paniikki kasvoi, tarttui tämän äänihuuliin ja puristi niitä. Hän käänsi katseensa kehystettyyn valokuvaan ikkunalaudalla. Lääkäri näytti kuvassa nuoremmalta kuin nyt, mutta Heloise tunnisti kuitenkin hänen miellyttävät silmänsä ja vahvan leukansa. Hän oli kietonut käsivartensa kauliin keskivaalean naisen vyötäisille, naisen, jolla oli lämpimänkeltainen, spagettiolkaimellinen kesämekko ja ruskettunut iho, ja heidän välissään kolmi-nelivuotiaalta näyttävä lapsi heiluttamassa innoissaan Italian lippua.

”Minä hoidan homman”, kuului liukuoven takaa. ”Kyllä, mutta otetaan nyt rauhallisesti, jossain siellä hänen täytyy olla, helvetti!”

Miehen äänestä huokuva ahdistus teki Heloiselle selväksi, ettei hän haluaisi ikinä elää noin. Pelossa. Vastuussa lapsesta. Haavoittuvuudessa, joka valtaisi hänen elämänsä.

Mieluummin hän olisi tuntematta mitään.

Heloise poimi pillerin teräskulhosta, paketoi sen paperiserviettiin ja työnsi taskuunsa.

Sitten hän heitti laukun olalleen ja poistui klinikalta.

3

Palovaroittimen ulvonta täräytti komisario Erik Schäferin horteesta, johon hän oli vajonnut tiskialtaan ääressä.

Hän iski palohälytintä pomelon kokoisella nyrkillään ja sammutti leivänpaahdinten. Vastenmielinen kylmän muovin haju leyhähti hänen nenäänsä, kun hän avasi jääkaapin ja jäi tympääntyneenä tuijottamaan sen puolityhjiä hyllyjä.

Siellä oli vain paketti voita, marmeladipurkki ja litra maitoa, jonka he olivat ostaneet yhdessä Connien kanssa 7-Elevenistä laskeuduttuaan eilen illalla Kastrupin kentälle.

Hän laski tavarat keittiön pöydälle ja kaivoi puhelimen takataskustaan. Soittaja oli Lisa Augustin, hänen työparinsa henkirikososastolta.

”Halloota?”

”Hei, minä tässä.” Augustinin ääni mylvi terävänä ja aivan liian voimakkaana puhelimen kuulokkeesta.

Schäfer irvisti ja veti puhelimen hieman irti korvaltaan. ”Huomenta”, hän mutisi.

”Njaa, tähän aikaan sanotaan ’hyvää päivää’. Oletko vielä sekaisin aikaerosta?”

Schäfer hörähti poissaolevana vastaukseksi.

”Miten matka meni?”

”Matka oli hyvä”, Schäfer sanoi nostaen kärehtäneen leivän varovasti paahdimesta. ”Oli tosi lähellä, ettemme olisi enää palanneet kotiin.”

Hän raapi veitsellä hiiltä leivän päältä. Tummat hiukkaset leijuivat ilmassa kuin vulkaaninen pöly ja laskeutuivat hiljalleen keittiön pöydälle. Se muistutti häntä Karibianmeren Saint Lucian mustasta hiekkarannasta, jolla hän ja Connie olivat vietäneet viimeiset viisi viikkoa pikkuruisessa lomamökissään Jalousie Beachilla. Vaaleanpunaisessa ränsistyneessä puutalossa, jossa oli valkoiset ikkunaluukut ja takapihalla palmuja, keltaisia oleantereita ja mangopuita.

Hän kaipasi sitä jo.

Kaikkina niinä 29 vuotena, jonka he olivat tunteneet toisensa, he olivat käyneet saarella, jolla Connie oli syntynyt ja kasvanut, ja elämä siellä oli alkanut miellyttää Schäferiä enemmän kuin arki Kööpenhaminassa. Silti jokin sai hänet aina nousemaan taas koneeseen ja ottamaan kurssin kohti Tanskaa. Joka kerta hän sanoi Connielle, ettei työ ollut se mikä häntä veti, ja silloin Connie hymyili hänelle leveästi. Hän rakasti miestänsä niin paljon, että salli tämän puhua mitä puhui – toisin kuin Lisa Augustin.

”Paskapuhetta”, Augustin nauroi. ”Olet kaivannut minua. Myönnä pois!”

Schäfer sivuutti kommentin. ”Mitä sinä haluat?”

”Haluan vain kuulla, oletko tulossa.”

”Tulossa ollaan”, Schäfer sanoi ja haukkasi marmeladi-leipäänsä. ”Nähdään siellä.”

”Ei, ja juuri tästä syystä soitankin. En ole toimistolla.”

”Missä siis?”

”Olen matkalla Nyholmin koululle.”

”Nyholmin koululle?” Schäfer havahtui. ”Mitä siellä tapahtuu?”

”Sieltä on kadonnut lapsi.”

Schäfer painoi silmänsä lujasti kiinni. Ensimmäinen päivä loman jälkeen, ja tällainen tapaus.

”Asia selvä”, hän sanoi. ”Mitä me tiedämme?”

”Emme vielä paljoakaan. Järjestyspoliisi vastasi hälytykseen, mutta ymmärtääkseni kyseessä on poika nimeltä Lukas Bjerre, 10 vuotta. Hän on kadonnut koulun iltapäiväkerhosta kahden aikaan iltapäivällä.”

Schäfer katsoi kelloa hellan yläpuolella. Luvut näyttivät 15.33. ”Kuka sinulla on mukanas?”

”Ei ketään. Siksi soitan.”

”Entä Bro ja Bertelsen, missä he ovat?”

”He tutkivat kuolemantapausta Amerikakaj’lla ja Clausen on murtanut solisluunsa, joten olen viime päivät ollut yksin.”

”Olen matkalla”, Schäfer sanoi.

Hän sulki puhelimen ja otti kulauksen kahvia, jota Connie oli kaatanut hänelle ennen ostoksille lähtöään. Se oli haaleaa.

Hän kiinnitti asekotelonsa olkapäilleen nopealla liikkeellä ja otti talvitakkinsa esiin.

Matkalla eteiseen hän vilkaisi pienen punatiilisen talonsa terassia. Harmaavarpunen laskeutui juuri sillä hetkellä linnunpöntölle, jonka eteen Connie oli ripustanut vihreisiin verkoihin käärittyjä linnunruokapalloja, ja alkoi nokkia rasvaista siemenpalloa.

Schäfer antoi katseensa liukua talvisen nurmikon poikki ja jäi katsomaan puutarhan nurkkaan pinottuja muovikalusteita, jotka olivat kätöityneiden ruskeiden lehtien peitossa. Oli jo pimeää, ja hän ajatteli aurinkoa, joka epäilemättä paistoi taas Saint Lucialla ja valaisi kaunista aamua.

Hän pudisti päätään astuessaan ulos kylmään.

”Mitä helvettiä me täällä teemme?” hän mutisi ja paiskasi oven takanaan kiinni.

Heloise Kaldan osoitti pistoolilla miestä, joka istui kahden vastakkain työnnetyn työpöydän ääressä keskellä huonetta.

Mies istui katse kiinnittyneenä näyttöön kuin olisi jonkinlaisessa transsissa ja takoi rumpusooloa jäykällä etusormillaan musiikin virratessa edessään olevasta kännykästä.

Yksittäinen kova isku hi-hatiin samalla kun vasen jalka paukutti näkymätöntä bassorumpua.

Welcome to the jungle. We've got fun and games.

Heloise katseli pitkiä tummanruskeita kiharoita miehen otsalla. Valkoinen, vasta silitetty paita kiristi lihaksikkaita käsi-
varsia ja rintakehää.

Heloise hymyili näylle.

Niin lahjakas mies, hän ajatteli. Niin terävä. Niin taitava.

Ja aivan järjettömän turhamainen.

Hän nojasi äänettömästi eteenpäin oviaukossa ja asetti sormensa hitaasti liipasimelle.

”Mogens?”

”Mmm?”

Toimittaja Mogens Böttger nosti katseensa tietokoneen näyttöltä samalla sekunnilla, kun vaahtokumiluoti osui häntä rintaan. Hänen suustaan pääsi eläimellinen ulvahdus ja hän heittäytyi työtuolinsa selkänojaa vasten niin että se rullasi pari metriä taaksepäin.

HERMOJA RAASTAVA TRILLERI KAIKKIALLA TARKKAILEVISTA KASVOISTA

NUORI LUKAS KATDAA jäljettämiin koulumatkalla. Toimittaja Heloise Kaldan kiinnostuu katoamistapauksesta ja haastatellessaan koulun henkilökuntaa törmää poliisiystäväänsä Erik Schäferiin, joka vastaa katoamisen tutkinnasta.

Tutkinnan edetessä Lukasin puhelin löytyy, ja sen valokuvagalleria paljastaa Lukasin olevan pakko mielteisen kiinnostunut pareidoliasta, ihmisen taipumuksesta nähdä kasvoja arkipäiväisissä esineissä ja asioissa. Yksi valokuvista herättää Kaldanin ja Schäferin mielenkiinnon. Onko kuva vihje pojan olinpaikasta?

Kaldan joutuu hylkäämään keskeneräisen juttunsa posttraumaattisesta stressistä kärsivistä sotilaista voidakseen keskittyä kokonaan kadonneen pojan tapaukseen. Mutta kun Lukasin katoamisen johtolangat alkavat osoittaa näiden sotilaiden suuntaan, Kaldan ja Schäfer joutuvat keskelle jotain todella synkkää ja vaarallista. Minne Lukas on kadonnut? Ja kuka tai mikä on "Omenamies", josta seudun lapset varoittavat toisiaan pelokkain kuiskauksin?